

Афганська історія земляка

«Час не завжди добрий товариш і помічник людини. Він стирає пам'ять, глумиться над нами, роблячи нас дорослішими, старшими, старими, забираючи в інший світ, не радячись із нами практично ніколи. Лише пам'ять намагається боротися з часом, але, зазвичай, безуспішно...» - це слова з епіграфу до книги, в якій її автор у подробицях розповів, як воювали та гинули юнаки з колишнього Радянського Союзу в Афганістані. У творі описана вся проза війни: як доводилося виживати, як намагалися якомога позитивніше сприймати чужий менталітет, як втрачали побратимів і, на жаль, як свої вимагали гроші зі своїх... «Остання колона з Файзабаду» присвячена тим, хто був там із її автором Ігорем СКИБАНОМ, тим, кого зустрів, і хто з різних причин не став на шляху тієї страшної чорної війни.

Старший лейтенант, начальник зв'язку артилерійської дивізії, командир взводу управління 860-ї дивізії окремого мотострілкового Псковського Червонопрапорного полку й наш земляк Ігор Скибан основну частину життя присвятив військовій справі. Народився 26 березня 1963 р. у м. Сарни в родині військового. У 1980 році закінчив Сарненську школу № 4, у 1985-му - Томське вище військове командне училище зв'язку. З 1985 по 1993 рр. служив у військах Приволзького, Туркестанського та Сибірського округів. Звідти, як командир взводу управління артилерійської дивізії, й потрапив у 1987-1988 роках на війну в Демократичну Республіку Афганістан.

Востаннє Ігор Мусійович був на Батьківщині в 1996 році. Приїхав провести в останню путь батька. Так і побачився з рідними, єдиною сестрою Тетяною. До речі, пані Тетяна - директорка однієї з міських шкіл у Сарнах. Два тижні гостював у них. Після від'їзду тривалий час вони листувалися, спілкувалися телефоном і через соцмережі.

Ігор Скибан був людиною освіченою, завжди любив читати, глибоко й усебічно цікавився історією, зокрема періодом козаччини. Тож написання автобіографічної книги, заснованої на реальних подіях в Афганістані, переживаннях і враженнях, було для нього цілком законним. Цю ідею також підтримував і запропонував видати її і солдат, який служив під його командуванням. Навіть дав кошти на це. Автор поставився до задуму серйозно, по-військовому відповідально. Тому книга вийшла відвертою, чесною сповіддю очевидця й учасника

«непоміченої», але від того не менш страшної війни, без прикрас і лицемірства. Про що свідчить й епізод з епілогу: «Я ніколи не хотів повернутися, і, зрозуміло, не повернувся в Бадахшан. Хоч туристом, хоч із калашем. Мені там робити нічого! Там уже геть інші хмари пливуть по вицвілому небу. Бурхлива Кокча змінила вкотре свої каламутні води. Тільки гори залишилися тими ж, і серед цих похмурих скель бродять примари наших хлопців, які не побачили тієї білої смуги на Термезькому мосту, яку, на щастя, побачив я... За що? Навіщо? Чому? Чому саме ми? Нікому відповісти на ці запитання...».

На жаль, поспілкуватися з автором особисто вже не зможемо - торік його не стало. Час неблаганний до всіх, але важливо, щоб після людини залишився на землі незабутній слід. Життя Ігоря Мусійовича та його книга - гарний привід пам'ятати цю людину та її непросто життя, яке він прожив, не заплямувавши людської гідності й честі офіцера.

Лідія ГАПОНЧУК,
провідний бібліотекар міської
бібліотеки № 1.